Agga kas sesinnane pórmo-ello ullatab senna? (Rein ja Tio ei wastand muud, kui óhkasid) sepárrast útlen ma: mis teie tánna ollete teinud ja kannatanud, se tóstab teie nimmed taewa ramato sisse. Ommeti meie laps piddi surrema? kostis Tio. Ta piddi surrema, kostis wasto se wanna, sest Jummal ei tulle hoidma, mis innimenne isse woib hoida; agga keik head, mis innimenne teeb, tassub temma jo siin ja seál iggaweste. Kuida ma sedda last woisin hoida, útles Rein, kui ma teist aitamas ollin? Kas sa ei tunnud úhtegi kartust lapse párrast, kui so plikka sind pallus, ennast kasa wotta, útles se wanna siis Tio wasto. Kúl ma sedda tundsin, kostis Tio, seisin sepárrast ka wasto. Siis jo sinno ennese moistus sind nomis? útles se wannake jálle ja ommeti woisid tedda lapse jurest árra! Tóeste, igga essimenne mótte, misga meie moistus siis meie súddant ligutab kui middagi meid kiusab, on se juhhataja-mótte; kes sedda móttet katsub kautada, lööb ennast ommast tee-náitjast lahti. Tóssi on, útles Rein, ja siiski ma praegogi ei kahhetse et aitma láksin. Sest sind aias so súdda, mis taewaliste seltsi kolbab, wastas se wanna; agga sesamma súdda peab sind óppetama, et Jummal ennam immeteggo ei te; sest siis innimeste lotus teeks neid keik holetumaks — meie enneste moistus on se ingel, kedda Jummal iggaúhhele hoidjaks an annud; kes selle ingli nomimist tähhele panneb, ei lange.

Kes sa olled? kallis wanna issa! útles Tio. Ma ollen úks wanna Ellatand, kes mitto head ja kurja náinud, ja wahhest sega nüüd aega witan, et tähhele pannen, kuida mitto, kibbedat waewa tundes, taewa pole könnib, ja mitto teine, kargades, pórgo tóttab, kostis se wanna. Kas siis agga waew sadab taewa? küssis Tio; meie olleme tánnini ónnes elland, ja siiski Jummalat meles piddand; ja mitto nääb kúl waewa, ja lähhäb ikka tagga koeremaks. Se on keik sedda móda, wastas ta, kuida kegi hea waimole, ehk kurja waimole maad annab; sest iggaúhhe innimesse ennese kätte on se melewald antud, taewale ehk pór-

Eesti ma Rahwa Kalender 1811 lk. 23